

βλέπει τις άναμιξάνθρωπάκια, μαϊμούδες, πορτοφόλια, φωτογραφίες, φέσια, κουντούρες, μπουλέτσια υδραϊκά και άλλα.

Είς τόν εξώστην τής οικίας του κ. Σαριπόλου ούχι τής πυργειδοῦς, αλλά τής πρό αὐτῆς, τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀντιπροσωπεύετο κατ' ἐξοχὴν ὑπὸ τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ ἀσχήμου φύλου.

Ἐπὶ τοῦ εξώστου αὐτοῦ ὑπῆρχεν ὡς ταῶς μεγαλοπρεπῆς ἡ βασίλισσα τής παρατάξεως ἐκείνης καὶ τι ὠραιότερα θνητῆς βασιλείας, προσβλέπουσα ἐπιχαρίτως διὰ τῶν ὀμματωθῶν τῆς τὸν παρελαύνοντα στρατὸν καὶ μετὰ τρυφερότητος πραγματικῆς βασιλείας, ἥτις θὰ ἐψέλλιζε κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην :

— Ὅλος αὐτὸς ὁ στρατὸς εἶναι ἰδικός μου.

Κατ' ἀντίθεσιν αὐτῆς ἴστατο ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ εξώστου μορφὴ ἀνδρική, κλάδος, μὴ προσεγγίζων τῇ ἀρχηγόνῃ καταγωγῇ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ πολὺ ἀπομακρυνθεὶς τῆς ἀνθρώπινου φύσεως, εἰς τὴν θεάν τοῦ ὁποῖου ὁ Βῆλινικὸς στρατὸς ἔπρεπε νὰ εἶναι Μαυρομιχάλης διὰ νὰ μὴν τραπῇ εἰς φυγὴν, καθὼς τὰ πτηνὰ εἰς τὴν θεάν τῆς ἱστημένης ἀποτροπαίου κάρας εἰς τοὺς ἀμπελῶνας, πρὸς διάσωσιν τῶν σταφυλῶν.

Καὶ ἕκαμα τὴν ὀρθοτάτην σκέψιν:—ἂν ἡ βασίλισσα ἐκείνη προηγείτο τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς τὸν ἀγριάνθρωπον ἐκείνον, καὶ ἂν μὲ τὰ μάτια τῆς μόνον δὲν ἔτρωγε τὸν Τουρκικὸν στρατὸν, μὲ τὸν ἀγριάνθρωπον τῆς θὰ τὸν ἔκαμνε νὰ πάρῃ τὸ φύσημά του εἰς τὴν κόκκινη μηλιά.—

Καὶ εἶπα ἄν στὴ μάχη ἦσαν ἀρχηγὸς
Κ' ἐγὼ, βασίλισσά μου, ἄσπονδος ἐχθρὸς σου,
Δὲ θὲ νὰ τόβαζα στὰ πόδια σὰ λαγῶς,
Μόνο θὰ ἔπεφτα αἰχμάλωτος ἐμπρὸς σου.
Ὅμως ἄν εἶχες καὶ τὸν ἄγριο σιμά σου
"Ε! οὐτ' ἡ φλογερὴ θὰ μ' ἔφθαγε ματὰ σου.

Καὶ τώρα εἰς τὸ Πολύγωνον. Ἐδῶ εἶναι τὸ ἑλληνικὸν στρατόπεδον, κορδονόμενον εἰς τὴν θεάν χιλιάδων θαυμαστῶν του, ἐνθαρρυνόμενον εἰς τὸ χεροσφίξιμον χιλιάδων ἀδελφῶν, καὶ μαχόμενον, ἀλλὰ μὴ πίπτον, ὅχι! κατὰ διζύγου πυρὸς μαῦρων καὶ γαλανῶν ἀκόμη πυροβόλων.

Ὁ Καραϊσκάκης, δηλαδὴ ὁ γιὸς τοῦ Καραϊσκού ὁ Σπυράκης καὶ τὸ ἐπιτελεῖον ἐφάνη μακρόθεν ἀπὸ ρυτῆρος ἐρχόμενος, καὶ σύρων ὀπισθεν αὐτοῦ ὡς Μαζέπαν ὀλόκληρον τὸν δῆμον Ἀθηναίων (**Σκόνην**). Πάραυτα ὅλα τὰ σώματα ἐπρόσεξαν ὀλίγον, δηλαδὴ ἤκουσαν τὸ πρόσταγμα καὶ ἐστάθησαν εἰς προσοχὴν, ἀναμένοντα τὸν υἱὸν τοῦ Πολέμου.

Ἄλλ' ἰδοὺ αἰφνης μακρόθεν ὡς μαῦρον σύννεφον ὁ γέρων καπετάνος τῆς Κρήτης, καθήμενος ἐπὶ μελαίνης ἀραβικῆς

φορβάδος, καὶ μὲ ἓνα μόνον ὑπασπιστὴν τοῦ ἑφιππον καὶ αὐτόν.

Ὁ Κόρακας! ὁ Κόρακας!

μελανώτερος καὶ τοῦ ὀνόματός του καὶ τῆς δεδουλευμένης πατρίδος του ἔρχεται νὰ ἴδῃ τὸν νέον ἑλληνικὸν στρατὸν.

Σὰν τοῦ κοράκου τὸ φτερό ἀπὸ μακρὰ ἐφάνη
Τὸ γεροντοπαλλικαρό τῆς ξακουσμένης Κρήτης
Εἰς τὸ κεφάλι ἐφόραγε ἀθάνατο στεφάνι
Ὅπου τοῦ τὸ ἐχάρισε ὁ γέρω Ψηλορήτης.
Αἶ! ὕπουργέ μου, μὴ στιγμὴ μπροστὰ στὸ Δράκο στάσῃ
Ὡσὰν ὀπλίτης καὶ ἐσὺ, νὰ δῇ τὰ ἄρματα σου.

Ἡ ἐπιθεώρησις ἐτελείωσεν, ὅλος ὁ κόσμος ἐπανήρχετο πλέον κατακουρασμένος, κατασκονισμένος, ἀλλὰ καὶ κατευχαριστημένος ὡς πάντοτε ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία μετὰ τὴν ἀπόλαυσιν πανηγυρικῆς ἢ καὶ ἐπικηδείου τελετῆς.

De Cock.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἀφορμὴν λαμβάνων ὁ Αἰὼν ἐκ τῆς ἐπιθεώρησεως τῆς Κυριακῆς ὀνομάζει τὴν ὁδὸν Πατησίων Βασιλικὴν ὁδόν. Περιμένετε προσεχῶς ν' ἀκούσητε παρὰ τοῦ Αἰῶνος καὶ Βασιλικὰ οὐρητήρια, ἀφοῦ ὅλα τὰ δημόσια ἐν τῇ μονομασίᾳ του ἤρχισε νὰ τὰ κάμνῃ βασιλικά.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὅλους τοὺς σατυρικοὺς τέττιγας—καὶ εἴμεθα δυστυχῶς τόσοι—κατέβαλεν ἡ καρδερὶνα Ἐφημερίε μετὰ τὸ θεσπέσιον ἐκεῖνο διάφορόν της, ὅτι ὁ Βασιλεὺς θὰ ἔλθῃ καμμίαν Τετράδα ἢ καὶ Σαββατάδα ἢ καμμίαν ἀδα ἢ ἐπὶ τέλους καὶ τὴν ἄλλην ἐβδομάδα.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τρία μεγάλα γεγονότα ἀπασχολοῦν τὰς Ἀθήνας ἢ Ἐπιθεώρησις, τὸ διάφορον τῆς Ἐφημερίδος περὶ τοῦ Βασιλέως καὶ τὸ Α! Σικτίρ τοῦ «Μὴ Χάνεσαι».

Ἰδοὺ πῶς γίνεται ἡ ἐπιθεώρησις τεσσάρων χιλιάδων ἀνδρῶν ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν :

— Ἐνα φρρρρ... ἴσα ἀπάνω (πρὸς τοὺς λόφους) μὲ πηλάλα. Κ' ἓνα φρρρρ... ἴσα κάτω πάλι μὲ πηλάλα ὡς τὰ Πατήσια.

— Κ' ἔπειτα ;

— Ἐπειτα τελείωσ' ἢ Ἐπιθεώρησις.

Καὶ μία εἰδησις τοῦ ἐξ Ἰταλίας ἀνταποκριτοῦ μας :

«Κατὰ τὴν ἐν Καστελλαμάρε (παρὰ τὴν Νεάπολιν) προχθεσινὴν τελετὴν διὰ τὴν καθέλκυσιν τοῦ μεγίστου τῶν Ἰταλικῶν θωρηκτῶν Ἰταλίας, ὁ πρῶτος εἰς τὸν Βασιλεῖα Οὐμβέρτον παρουσιασθεὶς πλοίαρχος ἐκ τῶν παρισταμένων εἰς τὴν ἐορτὴν ξένων θωρηκτῶν ὑπῆρξεν ὁ τοῦ ἡμετέρου «Γεωργίου» κ. Σαχτούρης· καὶ μόνος αὐτὸς ἐκ τῶν ἄλλων, Ἀγγλῶν καὶ Ῥώσων, ὠμίλει τὴν γαλλικὴν!»